

Високий ранок. Камінь ненагрітий,
Сочистий кущ і поруч — синя тінь.
Вузьке від спеки річкове корито.
Уламки скель. Акварелева рінь.

Прокинься лиш. Хіба ж це не знайоме?
Не Сугоклей? Не висохлий Інгул?
Ці майже зовсім гранітові зломи
І здовж долини вітру рівний гул...

Перечекай. Це ще не чорна осінь:
Це — золота, як згадка про весну,
Це здогад той, що не доснився й досі,
Що все трива в анабіозі сну.

1962